

บทที่ 474
คลิปสองคลิป

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในยุคดิจิทัลอย่างเช่นปัจจุบัน ลูกเชื่อว่าเกือบทุกคนในแวดวงของเราน่าจะมีวิธีสื่อสารอย่างทันสมัย ในมือถือของแต่ละคน ที่จะทำให้เราสามารถติดต่อเชื่อมโยงกับเพื่อนฝูง ผู้คนทั่วโลกได้ในพริบตา ไม่ต้องรอส่งจดหมายเหมือนเมื่อสมัยลูกยังเด็กๆ อีกต่อไป และในแต่ละวันๆ จะมีข้อมูลข่าวสารเข้ามาในมือถือมากมายก่ายกอง หากไปอ่านทุกข่าวหรือเปิดดูทุกคลิป วันหนึ่งๆ 24 ชั่วโมงก็ยังไม่สามารถไปรับรู้ข่าวสารเหล่านั้นได้หมด

ลูกเป็นคนหนึ่งที่ไม่ค่อยเปิดคลิปต่างๆ ที่ได้รับในมือถือในแต่ละวัน นอกจากจะเป็นหัวข้อที่ลูกสนใจจริงๆ

เดือนก่อนในเวลาไล่เลี่ยกัน ปรากฏว่ามีสองคลิปที่ลูกตัดสินใจเปิดดู คลิปแรกส่งมาจากผู้ใหญ่ที่ลูกเคารพรัก คลิปที่สองดูหัวข้อแล้วน่าสนใจ ที่น่าแปลกคือ ลูกได้รับคลิปทั้งสองในเวลาใกล้ๆ กัน และเมื่อดูเสร็จแล้ว ความรู้สึกของลูกออกมาแล้วใกล้เคียงมาก แม้ว่าคลิปแรกจะเป็นเรื่องจริง เามาจากกล้องวงจรปิดของภัตตาคารแห่งหนึ่ง และคลิปหลังจะเป็นคลิปทำเพื่อโฆษณาก็ตาม

ในคลิปแรกมีพ่อพาลูกสาววัยราว 10 ขวบเศษ เข้าไปในร้านชาบูแห่งหนึ่ง เมื่อนั่งลงเสร็จ เด็กเสิร์ฟนำเอาเมนูมาให้ผู้เป็นพ่อ ซึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเก่าๆ เมื่อดูเมนูเสร็จ ผู้เป็นพ่อพูดกับลูกสาวว่า “ลูกอยากทานอะไร สั่งเลยนะลูก เพราะวันนี้เป็นวันเกิดของหนู ส่วนพ่อจะไปรอข้างนอก ทานทั้งสองคนมันแพง” เด็กหญิงผู้เป็นลูกหงนหน้าดูพ่อ แล้วพูดว่า “แล้วหนูจะทานคนเดียวได้อย่างไรคะ” ผู้เป็นพ่อตั้งลูกสาวมากอด “หนูไม่ทานชาบูก็ได้คะ เราไปหาร้านที่ไม่แพง แล้วทานด้วยกันดีกว่า” แล้วทั้งสองก็ลุกขึ้นเดินออกจากร้านไป ในกล้องเห็นพ่อลูกกอดกันหน้าร้านแล้วร้องไห้

เด็กเสิร์ฟที่นำเมนูไปให้ตั้งแต่แรกเห็นเหตุการณ์และได้ยินคำสนทนาของพ่อลูกทั้งสองหมด เธอเดาได้ว่าเด็กผู้หญิงผู้มิวันเกิดวันนั้นคงอยากทานชาบู แต่เมื่อพ่อเห็นราคาอาหารแล้วก็สู้ไม่ไหว จึงต้องออกจากร้านไป เธอจึงนำเรื่องไปรายงานเจ้าของร้าน ซึ่งไม่ได้อยู่ในคลิป ปรากฏว่าแป๊บเดียว เด็กเสิร์ฟคนนั้นก็วิ่งออกไปนอกร้านไปตามพ่อลูกคู่นั้นกลับมา พร้อมกับพูดว่า “เจ้าของร้านยินดีให้ทานฟรีทั้งพ่อลูกคะ”

ในคลิปเห็นพ่อลูกคู่นั้นกลับมาที่นั่งที่เดิม กอดกันแล้วร้องไห้ด้วยความดีใจ เมื่อได้ทานชาบูจนอิ่มแล้ว เจ้าของร้านยังแถมเค้กเล็กๆ พร้อมเทียน 1 เล่มให้เด็กเสิร์ฟนำมาให้ลูกสาวเจ้าของวันเกิดด้วย ถึงตอนนั้น เด็กผู้หญิงผู้ฉลองวันเกิดยิ้มจนแก้มปริและได้ยินเธอพูดว่า “หากแม่ยังอยู่ แม่คงได้อิมกับเราในวันนี้ด้วย”

คลิปมีแค่นั้นเอง ไม่เห็นว่าพ่อลูกคู่นี้ได้ไปขอบคุณเจ้าของร้านหรือไม่อย่างไร หรือเจ้าของร้านได้เดินมาพบบพ่อลูกคู่นี้หรือไม่

แต่ลูกดูคลิปนี้เสร็จ น้ำตาไหลโดยไม่รู้ตัว ไม่ทราบว่าเป็นความรู้สึกสงสาร หรือดีใจกับพ่อลูกคู่นี้ หรือซาบซึ้งในน้ำใจของเจ้าของร้าน หรือเป็นความรู้สึกทั้งสามอย่างประดังประเดเข้ามาในเวลา 2-3 นาทีของคลิปนั้น

อีกคลิปหนึ่งประกาศตั้งแต่ต้นว่าเป็นการโฆษณา เป็นเรื่องของพ่อและลูกสาวเช่นเดียวกัน เริ่มต้นเรื่องด้วยลูกสาววัย 15-16 ปีเห็นจะได้ ปกติพ่อผู้นอนป่วยอยู่บนเตียง ตัวลูกสาวเองก็เป็นคนพิการ คือขาซ้ายไปข้างหนึ่ง เวลาเดินต้องใช้ไม้ค้ำ แต่หน้าตาดูคมคาย ฉากต่อไปมีการแข่งขันเดินมาราธอน หญิงสาวตัดสินใจลงแข่งชัย แม้ว่าเธอจะมีขาเพียงข้างเดียว ด้วยหวังว่าหากเธอชนะการแข่งขัน เธอจะได้เงินรางวัลมารักษาพ่อ แม้ว่าจะเป็นความฝันที่ริบหรี่ก็ตาม ฉากต่อไปในคลิป เห็นเธอกระเสือกกระสนเดินด้วยความยากลำบากขึ้นลงเนิน เหนือซุ่มตัวสรรพางค์กาย ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ ไปถึงไหนกันแล้ว แต่เธอก็ยังเดินกระโดดกระเผลกด้วยขาเพียงข้างเดียวกับไม้ค้ำยันด้วยความมุ่งมั่นอย่างไม่ยอมแพ้

ฉากสุดท้ายในคลิป เธอล้มลงกลางถนนท่ามกลางสายฝน แหงหน้าขึ้นมาจากพื้น ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ ต่างลืบสายตาเธอไปหมดแล้ว สาวน้อยผู้พิการคนนี้ไม่ยอมแพ้ ลุกขึ้นโดยเอามือยันพื้นถนน ตัวเปียกปอนไปหมด ในที่สุดเธอก็ลุกขึ้นยืนได้อีก เธอเดินฝ่าสายฝนด้วยขาข้างหนึ่งและไม้ค้ำยันอีกข้างหนึ่ง เพื่อที่จะให้ถึงเส้นชัยให้ได้ แม้ว่าในใจของเธอนั้นคงทราบดีว่า ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ ป่านนี้คงถึงเส้นชัยกันไปหมดแล้ว และมีผู้ชนะการแข่งขันไปแล้ว

แต่ ... เมื่อเธอกระเสือกกระสนมาถึงใกล้เส้นชัย เธอก็ต้องตกตะลึง เมื่อเธอเห็นผู้เข้าแข่งขันทุกคนยืนอยู่สองข้างถนนก่อนเส้นชัย ทุกคนหยุดหมด ไม่มีใครเดินเข้าสู่เส้นชัยเลย คงรอให้เธอเป็นคนเดินเข้าไปแตะแถบเทปในฐานะผู้ชนะการแข่งขันเดินมาราธอนนั้น

ในคลิป เมื่อเธอเดินด้วยไม้ค้ำยันเข้าไปแตะแถบเทปในฐานะผู้ชนะการแข่งขันจริงๆ เสียงปรบมือดังกึกก้องพร้อมน้ำตาแล้วก็มีคำพูดขึ้นมาบนจอว่า “ความมหัศจรรย์”

แม้ว่าลูกจะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์การแข่งขันนั้นด้วยจริงๆ และลูกก็ทราบว่าคลิปนั้นเป็นการโฆษณา ลูกปรบมือลั่นและร้องให้หลังน้ำตาเช่นเดียวกับผู้คนรอบข้างในคลิปนั้นอย่างพร้อมเพรียง

ครีเอทีฟของโฆษณาเรื่องนี้ สุดยอดจริงๆ

เช็ดน้ำตาแห้งแล้ว ลูกอดไม่ได้ที่จะรำพึงกับตัวเองในสองคลิปนี้ ลูกเห็นอะไร

ลูกเห็นพระพรในชีวิตของตัวเอง ทุกวันนี้ พวกเราที่มีทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต เคยคิดถึงผู้อื่นที่มีชีวิตลำบากเช่นนี้ไหม แล้วเราเคยขยับชีวิตออกจาก comfort zone หรือขอบเขตแห่งความสบายออกไปช่วยพี่น้องร่วมชาติ ร่วมโลก ที่ด้อยโอกาสกว่าเราไหม?

ลูกเห็นและลูกทำพระเจ้าข้า ขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานพระพรและโอกาสแก่ลูกให้สามารถช่วยนำอาหารไปแจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้ต่างๆ ในทุกๆ วันขณะนี้ และเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มอย่างต่อเนื่องได้

ขอพระองค์โปรดทรงใช้ลูกเป็นเครื่องมือเล็กๆ ในการนำความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ไปสัมผัสพี่น้องที่ด้อยโอกาสตามหลุมสังคัมเช่นนี้ ตลอดไปเทอญ

“อย่าเฉื่อยชา จงมีจิตใจกระตือรือร้นในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า” โรม 12:11

อาแมน

ลูกขอพร: **อดคิดเหนื่อย**

www.moving-themountain.com

